

По едно врѣме корабътъ се ударилъ о подводна скала и се пукналъ на едно мѣсто. Водата навлѣзла въ него и той почналъ да потѣва. Пѣтниците надали страшенъ викъ за помощъ. Загърмѣли и топоветѣ, ала отъ нигдѣ помощъ не пристигала. Тогава капитанинътъ на кораба раздалъ на всички спасителни гумени обрѣчи, па кой както може, тъй да се спасява. Снели и лодкитѣ.

Всички опасали гуменитѣ обрѣчи, само Боримечътъ го разрѣзалъ на поясъ и бързо се опѣтилъ къмъ дупката, отъ гдѣто шуртѣла водата. Намѣстилъ гумата върху дупката и я затисналъ съ широкитѣ си плѣщи. Слѣдъ това накаралъ матрозитѣ да заковатъ гумата за стѣнитѣ на кораба и да му освободятъ гърба отъ напора на водата.

Капитанинътъ прибиралъ скѣпитѣ книжа на кораба, когато Боримечътъ лѣкувалъ строшенитѣ му ребра. Той се готвялъ вече да слазя съ книгата въ лодката съ вѣрнитѣ си матрози, но единъ богатъ американецъ го спрѣлъ и му казалъ:

— Стой, ние сме сега въ безопасностъ, защото корабътъ е поправенъ.

— Кой го е поправилъ и какъ е сторилъ той това?

Всички показваха съ страхопочитание къмъ Боримеча. Скоро бурята утихнала и корабътъ намѣрилъ пѣтя си. Прѣзъ четвъртата седмица корабътъ стигналъ благополучно въ Америка. Боримеча завели право въ *спасителния домъ*. Тамъ го наградили съ орденъ и много златни монети. Още на другата седмица той се завърналъ въ бащината си кѣща да избави отъ глада майка си и брата си.